

Hoge Raad der Nederlanden

Derde Kamer

nr. 27.655

29 april 1992

TB

Arrest

gewezen op het beroep in cassatie van de Staatssecretaris van Financiën tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 27 mei 1990 betreffende na te melden aan X te Z opgelegde naheffingsaanslag in de loonbelasting.

1. Naheffingsaanslag, bezwaar en geding voor het Hof.

Aan belanghebbende is over het tijdvak 1 januari 1984 tot en met 31 december 1986 een naheffingsaanslag in de loonbelasting opgelegd ten bedrage van f 15.120,-- zonder verhoging, welke aanslag, na daartegen gemaakt bezwaar, bij uitspraak van de Inspecteur is gehandhaafd.

Belanghebbende is tegen de uitspraak van de Inspecteur in beroep gekomen bij het Hof, dat deze uitspraak heeft vernietigd en de naheffingsaanslag verminderd tot een bedrag van f 699,--. De uitspraak van het Hof is aan dit arrest gehecht.

2. Geding in cassatie.

De Staatssecretaris van Financiën heeft tegen 's Hof's uitspraak beroep in cassatie ingesteld. Het beroepschrift in cassatie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

3. Beoordeling van de klachten.

3.1. In cassatie moet van het volgende als door het Hof vastgesteld worden uitgegaan.

Belanghebbende is onderaannemer van grond- en kabelwerken. In 1986 heeft belanghebbende in oktober, november en december per kas respectievelijk f 5.000,--, f 3.000,-- en f 5.000,--, derhalve in totaal f 13.000,--, uitbetaald aan een of meer niet met name genoemde personen. Naar aanleiding van een in 1988 bij belanghebbende vanwege de Inspecteur op de voet van artikel 48, aanhef en letter a, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: de Wet) ingesteld boekenonderzoek loonbelasting stelde de controlerend ambtenaar de Inspecteur voor die betalingen als loon aan te merken, omdat niet was aangetoond dat het om steekpenningen ging. Belanghebbende heeft op een daartoe door de Inspecteur gedaan verzoek om hem volledig te informeren omtrent de genietter(s) van het bedrag, de data waarop de betalingen zijn verricht en de precieze omschrijving van de werkzaamheden, waarvoor de betaling een tegenprestatie zou zijn geweest, meegedeeld dat om commerciële redenen geen gegevens konden worden verstrekt omtrent de genietter van de bewuste bedragen.

3.2. Het Hof heeft geoordeeld dat belanghebbende heeft voldaan aan de op hem ingevolge artikel 29, lid 1, van de Wet rustende bewijslast door overtuigend aan te tonen dat hij in 1986 in totaal f 13.000,-- aan steekpenningen heeft betaald. In dit oordeel, dat klaarblijkelijk ook betrekking heeft op belanghebbendes in 's Hofs uitspraak onder de standpunten van partijen vermelde mededeling dat voormelde bedragen zijn uitbetaald aan één persoon, in dienst van een opdrachtgever van belanghebbende, ligt besloten de verwerping van de stellingen van de Inspecteur dat er sprake is geweest van aan het personeel van belanghebbende betaald zwart loon respectievelijk dat er sprake is geweest van een dienstbetrekking of fictieve dienstbetrekking tussen belanghebbende en de derde aan wie de betalingen zijn geschied of van een fictieve loonverstrekking aan die derde als bedoeld in artikel 4 van het Uitvoeringsbesluit loonbelasting 1965.

3.3. De klachten welke ervan uitgaan dat het Hof aan voormelde stellingen is voorbij gegaan, missen derhalve feitelijk grondslag, zodat zij niet tot cassatie kunnen leiden. Daar 's Hofs verwerping van die stellingen niet blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting en voor het overige berust op de aan het Hof voorbehouden waardering van de bewijsmiddelen, oordeelt de Hoge Raad ook ambtshalve geen grond voor cassatie aanwezig.

3.4. De Hoge Raad merkt nog het volgende op. Indien een inspecteur zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat uit de gevraagde gegevens en inlichtingen kan blijken dat de als steekpenningen geboekte bedragen zijn uitbetaald aan personen ten aanzien van wie bij degene die de betalingen heeft gedaan inhoudingsplicht bestaat, ligt het op diens weg aannemelijk te maken dat dit niet het geval is. Slaagt hij daarin niet, dan geldt de verplichting van artikel 48, aanhef en letter a, van de Wet en zijn bij niet-nakoming van die verplichting de artikelen 25, lid 3, en 29, lid 1, van de Wet van toepassing. 's Hofs uitspraak geeft grond aan de veronderstelling dat het Hof een en ander uit het oog heeft verloren. Zulks kan evenwel blijven rusten, nu uit het in 3.3 overwogene volgt dat 's Hofs in 3.2 vermelde oordeel, dat 's Hofs uitspraak draagt, in stand dient te blijven.

4. Beslissing.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is gewezen door de vice-president Stoffer als voorzitter, en de raadsheren Wildeboer, Urlings, Zuurmond en Herrmann, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van der Vegt, in raadkamer van 29 april 1992.

Van der Vegt

Stoffer

Van de Staatssecretaris van Financiën wordt ter zake van dit beroep een recht geheven van f 300,--.